

dette private Lovforslag ikke egnede sig som *Udgangspunkt* for en Forfatningsrevision, og det ærede Medlem understregede Hensigten med disse Ord, lagde Vægt paa det „private“ Lovforslag. Han kaldte det et umodent og uigennemførligt Forslag.

Men altsaa i Betænkningen stod disse Ord: Det er end ikke egnet til *Udgangspunkt* for en Forfatningsrevision. Nu beder jeg ærede Medlemmer se, hvad dette Forslag er. Det er ikke en Samling af mine Meningsfællers Overvejelser og frie Ideer, som de kaste ud her i Forsamlingen, thi saa kunde det ærede Medlem have Lov til at stemple det saaledes, som han gjorde det, saa kunde han have baade knyttet Ordet „umodent“ til det og særlig have understreget dets Karakter som privat Lovforslag. Men det, som foreligger for Tinget, er ikke et Forslag, vi have hentet ud af Luften, det er simpelthen en Afskrift af selve Juni-Grundloven og den dertil hørende Valglov. Det er denne Afskrift, som det ærede Medlem fra Æbeltoft betegner som et umodent Forslag; det er Forfatteren af Bogen om Juni-Grundloven, som synes ganske at have glemt sin Historie.

Det ærede Medlem kan nu mene, hvad han vil, om Hensigtsmæssigheden af at genindføre Juni-Grundloven, han vil have vanskeligt ved at faa nogen Politiker til at tage noget andet Udgangspunkt for en Revision af Forfatningen end Juni-Grundloven. Udgangspunktet maa være Opstillingen af Landstinget i den ene eller den anden Form, hvori Juni-Grundloven havde det. Forhandlingen kan ikke her i Landet føres paa noget andet Grundlag, og jeg tror, at det ærede Medlems Ord om det umodne i Juni-Grundlovens Ideer ville rejse sig imod ham der, hvor han mindst ønsker det. Thi Juni-Grundloven var ikke et umodent Forfatnings-eksperiment; Juni-Grundloven udgik af lange og grundige Overvejelser. Den vedtoges i sin endelige Affattelse ved en Overenskomst mellem de forskellige Faktorer, som skulde hidføre vor Overgang fra Absolutismen til det konstitutionelle Liv. Og derefter virkede Juni-Grundloven her i Landet i henved 20 Aar paa en Maade, der viste, at denne Forfatning ikke var et umodent Tankeeksperiment, men en Forfatning, som bød det danske Folk Vilkaar, hvorunder dets offentlige Liv trivedes bedre end i Resten af vor Forfatnings Liv, hvor man kastede dette umodne Lovforslag til Side og skabte den sindrige Forfatning af 1866 i Stedet. Det

ærede Medlem tager derfor grundigt fejl, saa grundigt fejl, som han overhovedet plejer at tage i dansk Politik, naar han siger, at Spørgsmaalet om Forfatningens Forelæggelse er en Sag, som kræver omfattende og dybt indgribende Forarbejder, som kræver, at juridiske og forfatningsmæssige Kræfter skulle sættes i Virksomhed. Nej, Forfatningsarbejdet her i Landet kommer ingen Sinde — det drister jeg mig til at spaa — til at begynde paa noget andet Punkt end det, vi have begyndt paa her: ved Juni-Grundloven.

Der vil ikke være nogen Regering af Venstre, som her i Landet vil driste sig til at foreslaa for Folketinget nogen anden Forfatning end Juni-Grundloven. Hvor man saa kan havne, om man under det fortsatte Arbejde kan havne i et Etkammer, eller om man kan havne i Ændringer i Juni-Grundloven, er en anden Sag. Men Begyndelsen er given ved hele vor Forfatnings Historie og ved hele vor Forfatnings Politik, og Efterkommerne efter det Venstre, der i 1872 erklærede, at Juni-Grundloven var Folkets moralske Ret, vilde være vanslægtede, hvis de sagde, at vi behøvede at lade Tanken modnes yderligere for nu at sætte dette Arbejde endelig en Gang i Virksomhed.

Men det ærede Medlem sagde jo saa, at der er særlige Grunde til, at et Arbejde paa Forfatningen ikke kan begyndes nu. Han sagde, at Folketinget er ikke tilstrækkeligt udrustet til at tage dette Arbejde op. Det er blandt andet for gruppesplittet. Jeg ved ikke, om Folketinget er gruppesplittet overfor Juni-Grundloven, det vil vise sig. Jeg har hidtil troet, og jeg tror, at Venstremænd have Lov til at opfatte det saaledes, at i alt Fald i dette Spørgsmaal var Folketinget ikke gruppedelt paa anden Maade, end at der stod to Fløje overfor hinanden. Men dernæst have vi erfaret ved det ærede Medlems og en ham nærstaaende Politikers Udtalelser i de sidste Dage, hvor nøje de tre Grupper, som han repræsenterer, føle sig forenede med hverandre; og i det Øjeblik, da disse Grupper ere samlede og i Virkeligheden repræsenterer en Enhed, er Folketinget ikke mere gruppedelt, end det overhovedet maa ventes altid at være. Den Gang Venstrereformpartiet herskede i sin Stormagts Tid, var der ogsaa to Grupper i Venstre. Der var da et Venstrereformparti og paa den anden Side af det et moderat Parti. Det ærede Medlem vilde ikke den Gang have haft Held med at fremføre en Bemærkning om Folketingets